

FRÁ SAHARA TIL SANDIN Í SYÐRUGØTU

Songhoy Blues er ein heilt serligur bólkur frá einum parti av heiminum, ið hevur upplivað nógvar ósemjur seinastu mongu árinum. Hóast trýst frá islamistum í heimlandinum, eru limirnir avgjördir at halda tónleikinum í Mali á lívi

SIGURJÓN EINARSSON

Ein av áhugaverdu bólkunum, ið vitjar á G! í ár, er Songhoy Blues. Bólkurin er ein oyðimarkar punk/blues bólkur úr Timbuktu í Mali. Orsaka av borgarakríggi og álagdari sharia lóggávu, flýddu limirnir í bólkinum

úr heimstaðnum til Bamako, har bólkurin varð settur á stovn, stendur m.a. at lesa um bólkin á heimasíðuni hjá G!

Á sumri í 2012 tók ein samgonga av jihadistum, saman við limum úr Tuareg-ættarbólkunum, ræði á býum norðaliga í Mali í Vesturafrika. Heimurin hugdi at, meðan eitt nú aldargamli Timbuktu – býurin við ríku mentanini – var út fyri grovum puritanskari útreinsing, har søguligir bygningar og bókasøvn, við nógvum fornum skriftum, vórðu oyðiløgd. Sharia lóggávan varð sett í gildi, ið m.a. forbjóðaði framfærslum, dansi og tónleiki, sum má tulkast at vera ein sera miskunnarleys avmarking í einum landi, ið er kent í nærumhvørvinum – og eisini restina av

heiminum – fyri teirra tónleik.

Ein av limunum í Songhoy Blues sigur í samrøðu við Wall Street Journal, at bólkurin varð stovnaður fyri at veita vón fyri mongu flóttafólkini, ið føldu seg noydd at flýggja. Teir kendu seg onkursvegna noyddar at veita mótstøðu. Teirra máti var at gera hetta gjøgnum ljóðførini.

Henda søgan um bólkin og íblásandi eftirspæli, tá herdeildir reka jihadistarnar burtur úr býunum, verður søgd í heimildarfilminum »They Will Have to Kill Us First«, ið varð sýndur í Norðurlandahúsinum farna mikukvøld.

Heysaveiddir av Damon Albarn

Hóast limirnir í Songhoy Blues hava upplivað stríð yvir fleiri ár, megna teir fyra úr Timbuktu enn at spæla við so

stórari spæligleði, at ikki gekk rúm tíð, fyrr enn umboðsmaðurin, Marc-Antoine Moreau, fekk eyguni upp fyri bólkinum.

Moreau var nógv úti um seg, fyri at finna nýggjar bólkar, ið kundu vera við í tónleikaverkætlanini, Africa Express, saman við Blur-forsangarinum, Damon Albarn, sum var oddamaður fyri verkætlanini. Tá teir hoyrdu Songhoy Blues framføra á einum lokalum spælistað í Mali, vóru teir ikki í iva um, at Songhoy Blues skuldu verða ein partur av tónleikaverkætlanini.

Saman við Damon Albarn, spældi Songhoy Blues eitt nú á Roskilde Festivalinum í fjør saman við Africa Express, har teir framførdu í heilar fimm tímar. Langa konsertin endaði við, at fólk komu inn á pallin og bóru Damon Albarn av pallinum, hóast hann ikki hevði skund at enda konsertina fyri tí fagnandi fjøldini av áhoyrarum.

Ein funky útgáva av Talking Heads

Í februar í fjør lótu Songhoy Blues teirra útgávu úr hondum, ið kallast Music In Exile, har kenda lagið »Soubour« er frá. Bólkurin hevur eitt heilt serligt ljóð, ið blandar klassiskan americana-ljóð og

blues-gittar saman við maliskum rútmum.

Blues hevur í veruleikanum sín uppruna í Vesturafrika, har tað síðani kom við trælunum til USA, ið síðani bleiv til tann blues-tónleikin, sum vit kenna hann í dag (hetta er tann heilt stutta útgávan av søguni).

Altjóða tónleikamiðlarnir hava víst hesum bólki stóran ans, ið á serligan hátt blandar ymiskar tónleikastílar. NME og The Guardian hava bæði skýrt útgávuna sum eitt meistaraverk, har Songhoy Blues m.a. verða samanbornir við eina funky útgávu av Talking Heads.

K o m a n d i vikurnar fara vit í Vikuskiftis Sosialinum – við jøvnum millumbilum – at varpa ljós á nakrar av tónleikabólkunum/einstaklingunum, ið vitja á okkara klettum í summar. Ætlandi er at finna onkra áhugaverda søgu fram um bólkin/einstaklingin, umframt at lýsa tónleikin.

